

Helpt blinden, slechtzienden en ook fistelpatiënten bij hun re-integratie in de samenleving

KERSTOVERWEGING

Jouw ontvankelijkheid is de sleutel

Met de veelzeggende titel *Hoe meer chocola, hoe zoeter je baby?* schreef biologe Jena Pincott vorig jaar een bestseller waarin ze tegemoetkomt aan de onuitputtelijke nieuwsgierigheid van toekomstige ouders over het kind dat ze verwachten. Ze haalt bakerpraatjes onderuit over de vorm van de buik die erop zou wijzen dat je een jongen dan wel een meisje verwacht. En ze vertelt wat de epigenetica intussen weet over vruchtzuchtige mama's van wie de kinderen later altijd honger hebben. En hoe ondervoede baarmoeders meer kans maken op een meisje, omdat ze een slechtere omgeving zijn voor de zwakkere mannelijke embryo's. Kortom, een zwangere vrouw heeft vóór de geboorte veel meer invloed op haar toekomstig opgroeiende kind dan ze wel denkt.

Zou Lucas, van wie wordt beweerd dat hij arts was, inzicht hebben gehad in de epigenetica? Wat Maria overkomt, vertelt hij vrij medisch. Want hij brengt het verhaal van naald tot draad vanaf de conceptie, over de zwangerschap, de benarde bevalling tot de besnijdenis. Maar het is de manier waarop Maria haar kind ontvangt die hem fascineert. Dat is immers de sleutel in het verhaal.

Ik vermoed dat de onverwachte en misschien zelfs ongewenste zwangerschap van het veel te jonge meisje in de cultuur van haar land met zich bracht dat ze zich maar in één richting met haar gevoelens echt veilig voelde. Die van God.

Even later kan Maria zich ook toevertrouwen aan Jozef en aan haar nicht Elisabet. Haar maatschappelijke isolement als gevolg van de zwangerschap maakte echter aanvankelijk blijkbaar een sterke energie vrij om zingend voor zichzelf te spreken in een schitterend Magnificat.

God laat haar de groeten doen, Maria laat Gods Woord door zich heen gaan en daarna gebeurt het Woord. Daar is geen enkele dwang vanwege God mee gemeid. Hij maakt zijn Rijk, zijn

In Maria's spoor geborgenheid geven aan het kleine en beginnende leven. © Corbis

droom afhankelijk van haar bereidwilligheid en eens die er is, wordt zijn geschiedenis haar geschiedenis en de onze.

Alle situaties waarin mensen opnieuw geboren worden, zijn door ons te omarmen

Wat voor een geschiedenis? De geschiedenis van alle mensen die in het spoor van Maria geborgenheid geven aan het kleine en beginnende leven. Of dat nu een

kind is, een werkloze van Ford Genk die van een ander bedrijf een kans krijgt, iemand die opgevangen wordt aan de poort van de gevangenis of een echtpaar dat na jaren scheiding elkaar opnieuw zoekt.

Alle situaties waarin mensen opnieuw geboren worden, zijn door ons te omarmen. In het kerstverhaal komen ze allemaal voor. Ze heten er 'herder' of 'wijze' en in het spoor van Maria nemen ze het kind allemaal in de armen met dezelfde bereidwilligheid om erin de komst van Gods Rijk te zien. De ontvankelijkheid voor Gods koninkrijk begint met het willen

zien dat het kleine altijd een teken van hoop is.

Jena Pincott zou hier misschien trots vertellen dat het helemaal klopt. Maria's ontvankelijkheid voor dit kind wordt een diepe karaktertrek van Jezus zelf. Bijna een rode draad doorheen het evangelie van Lucas trouwens: „Wie dit kind ontvangt in mijn naam, ontvangt Mij” (9, 48) en „Ik verzeker jullie, wie het koninkrijk van God niet als een kind aanvaardt, komt er beslist niet in.” (18, 17) zal Jezus zeggen, zijn mama achterna.

Het kerstverhaal is echter ook spannend. Het laat zien hoeveel

risico er toen was en nu nog is dat het kind niet gezien zal worden door die nachtelijke geboorte buiten de herberg. De hemel ziet zich verplicht om tegenover de infanterie van Herodes een luchtmacht van engelen in te schakelen. Net als bij Maria toen, maakt God het opnieuw helemaal afhankelijk van jouw en mijn ontvankelijkheid. Zoek Hem niet in de buurt van een elektronische kerstboom of eentje volgehangen met servies. Een eindje verderop, in het donker van een nachtmis, heb je veel meer kans.

Ronald SLEDESENS